

SPEJDERNES MAGASIN

40. årgang

nr. 5 . maj 1956

Sct. Georgs budskabet 1956 til spejderne

Spejdere!

Da vor store grønlandsforsker, Knud Rasmussen, havde fuldendt en af sine største bedrifter, slæderejsen fra Grønland til Stillehavet, skrev han om denne rejse:

»Det høje fjeld, jeg står på, og den rene luft, der omgiver mig, giver mig overblik, og jeg ser slædespor i den hvide sne hen over randen af jordens kreds, gennem menneskenes yderste lande mod nord.

Jeg ser de tusinde små bopladser, der har givet rejsen indhold, og fyldes med en stor glæde: Vi har mødt eventyret, der altid venter på den, som forstår at gribe det, og eventyret var alle vore brogede oplevelser blandt verdens mærkeligste folk.

Langsomt har vi arbejdet os frem ad ubanede veje, og overalt har vi øget vor kundskab.

Hvor lange har vore slæderejser været — vor vej fremover, vore jagter ind over land og ud over islagte have? — Hvor ligegyldigt, for det var ikke afstandene, der betød noget for os. Thi alle vore oplevelser ligger jo netop i de mange lejres sødme og afveksling og de mange opholds anledning til at lære, — og igen ser jeg tydeligt for mig det lille slædespors linie gennem den hvide sne.»

Vi har som spejdere vel aldrig øvet bedrifter, der kunne sammenlignes med denne, men alligevel rører disse tanker ved minde fra jeres trods og korpsets arbejde i den svundne tid. Også vi har trukket vort slædespor et stykke længere frem, mange bopladser har vi besøgt, og mange lejre har vi haft sammen. Også vi har mødt eventyret derude, de af os, der forstod at gribe det, — det være sig en vinternat i bivak eller en sommeraften i lejr, en solnedgang over en af de svenske søer eller en natlig vandring i de store skove.

Læg mærke til, at det var vanskelighederne, der bandt os sammen, det var dem, vi lærte af, det var dem, der hjalp os fremad i vort spejderarbejde.

Baden-Powell ønskede, at hans spejdere ville blive gode og nyttige borgere, blive mænd, der kunne tage deres tørn, klare sig selv og hjælpe andre. I det arbejde vil de møde vanskeligheder, men den patruljefører og spejder, der kan »sætte hjørnetanden i underlæben og prøve een gang til«, han står vel rustet i kampen for tilværelsen og for samfundet.

Giv derfor ikke op, selv om din patrulje måske ikke går så godt, som den skulle. Du må gøre din part, og jo vanskeligere det er, des mere lærerigt.

Vi arbejder os langsomt frem ad ubanede veje, og overalt øger vi vor kundskab. Det vil kræve samarbejde, udholdenhed og godt kammeratskab. Jeg er glad ved at kunne sige, at der har været alt dette i det gamle år. Vel mødt til et nyt års vanskeligheder, eventyr og glæder over veludført arbejde.

Et godt og lykkeligt spejderår for jer alle.

Thorkild Glad.

Fotokonkurrence

Konkurrencen er startet pr. 1. april og løber til 8. september, hvilken dag er den sidste for indsendelse af billeder.

Konkurrencen omfatter følgende fire grupper:

1. Instruktive billeder.
2. Situationsbilleder fra ture og lejre.
3. Landskabsbilleder.
4. Portræt af en ulv eller spejder.

Bag på hvert billede må tydeligt anføres navn, alder, adresse samt hvilken gruppe billedet ønskes bedømt i. Der må gerne indsendes flere billeder til hver gruppe. Ingen billeder må være mindre end 6×6 cm. Indsenderen skal naturligvis selv have taget billedet, men behøver ikke selv at have fremkaldt film og kopieret billedet. Ønskes billedet retur, bedes frankeret svarkuvert medsendt. Spejdernes Magasin forbeholder sig ret til at benytte billederne her i bladet.

Dommerkomiteen består af Fritz Lerche, der er medlem af korpsledelsen, Emil Davids, Odense, som tidligere har skrevet om fotografering her i Magasinet, Atli Thostrup, der er en af Magasinets fotomedarbejdere, og Magasinets redaktør.

Præmieliste for deltagere under 18 år:

- Gruppe 1: 1. præmie: Kit-Kat-pak-sæk, 2. præmie: Slirekniv.
Gruppe 2: 1. præmie: Kit-Kat pak-sæk, 2. præmie: Stavlygte.
Gruppe 3: 1. præmie: Silvakompas, 2. præmie: Slirekniv.
Gruppe 4: 1. præmie: Silvakompas, 2. præmie: Stavlygte.

Endvidere udsættes der i hver gruppe en 3. og 4. præmie i form af en rulle film, størrelse efter ønske.

Præmieliste for deltagere over 18 år:

1. præmie: Blitzlampe, 2. præmie: Korttaske, 3. og 4. præmie: K. W. Gullers bog: Foto som hobby.

Det bemærkes, at for deltagere over 18 år gælder også de nævnte fire grupper, men præmieringen omfatter kun de fire bedste billeder.

Alle præmier udsættes af Spejdernes Magasin.

Skotte.

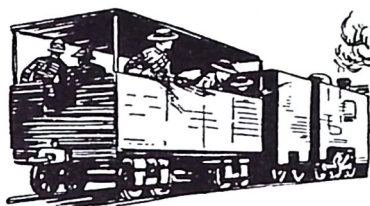
B-P's liv i tekst og tegninger

af

Roy Burnham og Kenneth Brookes.

Reprinted from THE SCOUT

1. I sommeren 1899 fik B-P. under et ferieophold i England pludselig ordre til at rejse til Syd-Afrika. I de følgende tre måneder oprettede og trænedes han til regimentet i Bechuanaland. Hans hovedkvarter var i den lille by Mafeking. I oktober blev der erklæret krig, og 9000 boere rykkede frem mod Mafeking. Overfor denne styrke havde B-P. kun 1000 mand til at beskytte 600 hvide kvinder og børn. Der blev derfor i største hast bygget en ring af forsvarsværker omkring byen.

2. For at hindre natangreb lavede B-P. ved hjælp af nogle kikkedåser nogle stærke søgelys, som kunne føres fra fort til fort.

3. Med sin underlegne styrke satte B-P. sin lid til angreb og bluff. Han byggede f. eks. et tog om, så det lignede et pansertog.

4. Belejringsen holdt ud i flere måneder. B-P. måtte derfor tegne og fremstille pengesedler, så livet kunne gå sin »normale« gang, og handelen fortsætte.

5. Fra deres stillinger så boerne hvordan B-P.s folk passerede pigtrådsspæringer, som det så ud til, at de havde sat op. Men der var ingen pigtråd — kun stolper —. Boerne lod sig bluffe, og der kom ingen angreb fra den side.

7. Den 16. maj året efter fik Mafeking undsætning efter 217 dages belejring. B-P.s broder, Baden, som var med i undsætningsstyrkerne, fandt ham sovende i sit kvarter.

6. Under belejringsen blev der oprettet et korps af drenge, som gjorde en fin indsats som ordonnanser. B-P. sneg sig ofte ud i fjendens linier. I en råber gav han ordre ud i natten, og boerne troede et angreb nærmede sig.

8. I London blev undsætningen fejret under stor jubel, og B-P.s navn var på alles læber. Han kunne have fået en fremragende militær løbebane, men snart begyndte han med sine spejderideer.

Elefanterne kommer!

Af WM. PETERSEN

Tegninger: GUNTHER HANSEN

»Davs, Erik! Jeg skal hen til ham den nye; han skal vel også med til din fødselsdag i morgen eftermiddag, ikke?»

»Naturligvis!« lo Erik, »hele Panterpatruljen — også den nye. Det er ham, hvis far er politimand, ikke?»

»Jo, og far'en er flink, kan du tro. Han spurgte, om ikke troppen kunne bruge en stærk patrulje, og da jeg ikke straks var med, lo han og sagde: I hedder jo Panterne — så kunne vi jo kalde os for Panserne, mig og mine folk! Og han blev ikke spor gal på Arne, sønnen, ved du nok, da han grinede højt og mumlede meget tydeligt: så ville det passe bedre, at kalde dem Elefanterne. — Nå, men nu springer jeg, so long til i morgen, du gamle.«

Erik smilede, da han lagde røret på. Jørgen var nu en udmærket patruljeassistent, og han kunne sagtens klare patruljen i aften, men de ulændinge, som far skulle træf-

fe derinde, skulle jo rejse i morgen, så — og i morgen var det jo fødselsdag, så ville det være endnu mere ærgerligt, om far og mor ikke var hjemme, for så gik gildet for patruljen jo i vasken.

Vistnok for femte gang den aften gik Erik ud til hoveddøren og til køkkendøren for at forvisse sig om, at de var låsede. Han vidste, at faderen, der var juvelerer, havde en hel lille formue i ædle stene inde i boksen i hans »studerekammer«, som hans fader plejede at kalde den hyggelige stue, hvor han kunne sidde i ro og mag med sin pipe og hvile ud efter dagens anstrengelser. Han plejede ellers ikke at have så mange stene hjemme, de lå langt sikrere i forretningens store boks, men de to handlende fra Amsterdam havde først snakket om at komme hjem til ham, hvor de så kunne have synet de strålende juveler, og det var først efter, han var kommet hjem med stenene, at

de havde ringet og inviteret ham og fru en på en teateraften i byen i stedet for. Juvelerer Mørch var ikke helt glad ved at have så store værdier i det lille pengeskab i hjemmet — huset lå temmelig afsondret herude — men han trøstede sig med, at det jo kun var for en nat, og man kunne være hjemme igen ved halv tolv-tiden, så der var nok ikke særlig grund til ængstelse. Fru Mørch var noget mere nervøs ved tanken om Erik alene overfor en eventuel indbrudstyv, men måtte le, da han forklarede hende, at i alle de romaner, han havde læst, arbejdede d'herrer indbrudstyre kun mellem midnat og klokken fem om morgenen. Det ville jo stride imod deres fagfor- enings love, at slide i det udenfor den vedtagne arbejdstid, havde han tilføjet med et blink i øjet.

Og trods alt var Erik en smule beklemmt. — Nu var klokken godt ni, og der var bælmgørkt udenfor, som det jo plejer at være på denne årstid, — i begyndelsen af oktober. Pludselig rettede han sig op og lyttede der lød en svag klirren af knust glas inde fra faderens studereværelse — og før Erik kunne nå derind, kom en mørk skikkelse til syne i dørråbningen.

»Ikke en lyd, dreng, eller du er dødsens!« lød det barskt, medens en glinsende revolver pegede lige imod ham. »Hvor er nøglen til pengeskabet? Lad det gå i et ruf, jeg har ikke hele natten!«

»Nøglen til — pengeskabet«, stammede Erik, medens hans hjerte arbejdede for højtryk, »den har jeg ingen anelse om, hvor er!« (Det gjaldt om at trække tiden ud, måske ville der vise sig noget, hvis han kunne trække tiden ud!).

»Kom herind, og stil dig ved vinduet — rul gardinet ned, så man ikke kan glo herind — så kan man se din silhuet udefra, og så er der ingen, der kan ane, at du har besøg — og hit så med nøglen, knægt, eller jeg slår dig til plukfisk!« Erik havde aldrig hørt så grov en stemme, kun læst om dem i sine Sher-

lock Holmes fortællinger, og det gippede i ham ved tanken om, at fyren her sikkert ikke ville nøjes med at true!

»Far plejer at have den slags ting på sig — han vil skam ikke finde på at lade pengeskabsnøglen ligge og flyde herhjemme«, svarede han rapt, skønt hjertet hamrede i livet på ham. Det slog ned i ham, at det var løgn! — far havde netop ladet nøglen ligge i den højre skrivebordsskuffe, da han var bange for at tage den inde i byens mylder, og det ville jo være ærgerligt, netop i aften, da de to hollændere skulle se på hans stene, når de kom hjem efter teaterforestillingen.

»Jeg tror, du lyver, dreng — men så må jeg jo klare skabet på min egen facon. Jeg har heldigvis værktøjet med, og det skulle vel ikke være så svært at åbne sådan en lille sardindåse i løbet af nul komma nix! Du må gerne se til, så lærer du mig kanske kunsten af — det er altid rart at have et solidt håndværk i baghånden, hvis studierne skulle slå klik.« Manden grinede ondskabsfuldt, medens han begyndte at tage sine grejer ud af den sorte håndtaske, han havde medbragt. Pludselig stivnede de begge. Telefonen ringede!

»Nu ta'r du den telefon, og du lader som ingenting! — forstår du? Du siger ikke et kvæk om, at du ikke er alene, for hvis du gør det, ja — så er du færdig! Og tag så røret jeg ser der er ekstraledning, så det ta'r jeg, så kan jeg lytte med. Og pas så på, hvad du siger!« Han gjorde en truende bevægelse imod Eriks strube, så det løb koldt ned ad ryggen på den arme dreng, men Eriks stemme var rolig, da han svarede: »hello«.

»Dags igen, Erik — nu ringer jeg fra Arne, han kommer så med til din fødselsdag«. Det var Jørgen i telefonen igen — og som et lyn øjnedes Erik en chance.

»Det var jo rar«, skyndte han sig at sige, »og vi talte lige om Elefantpatruljen! Nu synes jeg, at de hellere må komme herud aftenen før min fødselsdag, så tidligt de kan — så kan vi lege røvere og soldater, lige så meget, de har lyst. Sig hurtigst muligt besked til deres patruljefører, for de skulle jo alle sammen være med. Og så godnat, du gamle — skrig og skrald, som vi siger«.

Det var kun med den yderste møje, at Erik kunne gå de få skridt ind i studereværelset igen, med revolveren truende i ryggen på sig.

»Nå, så du er spejder, hvad? Ja, jeg har nu aldrig brudt mig om den slags pjat — men nu til arbejde, manne!« Og så tog han fat på pengeskabet.

Tiden syntes at være gået i stå! Uvilkårligt rykkede han et skridt frem, da han så, at døren var ved at give efter, men en rasende snæren fik ham til at vige tilbage. Så, nu lød der et lille klik, og manden sukkede lettet, idet han svingede pengeskabsdøren åben. »Som du ser knægt, det skab var det rene legeværk!« — Men i det samme lød en bøs stemme henne fra spise-stuedøren: »Få så de grabber i vejret!« og hele Elefantpatruljen, med Arnes far i spidsen, trådte ind — nogle gennem de franske vinduer, hvor de havde dækket vejen til eventuel flugt, og resten i hælene på politimesteren.

»Jeg overgik mig godvilligt«, stammede manden, der nu havde mistet ikke så lidt af sin hovne mine. Han rakte hænderne frem til

håndjernerne. »Det vil De nok fortælle dommeren, at jeg ikke gjorde modstand, ikke?«, sagde han med lav stemme. — »Må jeg nu komme ind?« var der en klar drengestemme, der spurgte henne fra vinduet, og Erik, som bare havde set måbende til, vågnede nu til død og trak den smilende Jørgen ind i stuen. »Det gik jo fint«, sagde han, »men ih, hvor var jeg bange for, at du skulle begynde at spørge eller sige: sludder, din fødselsdag er jo allerede i morgen, eller sådant noget!«

»Du sluttede jo af med SOS — skrig og skrald — patruljens hemmelige nødskrig, ganske vist ellers kun beregnet til at advare mod uvelkomne læreres ankomst, og straks, du talte om Elefanterne, var jeg jo så nogenlunde klar over, at der var ugler i mosen. — Hvor er forresten dine forældre?« »De er her, men hvad er der på færde?« Herr og fru Mørck stod nu i døren, sammen med de to udlændinge og stirrede forskrækkede på det store politiopbud. De blev hurtigt beroliget, og den aften kom man usædvanligt sent i seng, så sent, at Jørgen kunne være med til at ønske Erik til lykke med fødselsdagen sammen med Eriks forældre og de to fremmede herrer — og sammen med Arnes fader, der vendte tilbage efter at have afleveret sin fange på rette sted.

»To kvikke drenge«, sagde politimesteren til sidst, »jeg er glad for, at min søn er kommet i deres patrulje«. Han lod sig villigt byde på kaffe og snitter, og man hyggede sig sammen. Begge hollænderne talte engelsk, så drengene havde ingen besvær med at snakke med dem.

»Hvordan kan det være, at I nåede så tidligt hjem?« spurgte Erik pludseligt, »jeg havde ikke ventet jer før ved halv tolv-tiden.«

»Det kan vi takke hr. van Meldens og hr. Kroon for«, svarede moderen, »da de hørte, at det var din fødselsdag i morgen, syntes de, at det var synd for dig at skulle være alene så længe — så vi spiste i Lorry og tog hjem efter at have set nogle få numre der«.

»Tja, alene kan jeg jo ikke påstå, at jeg har været — men jeg var ikke særlig glad for min besøgende«, lo Erik, og det kunne de alle godt forstå.

TO AF 5. BY'S SPEJDERE HAR VÆRET PÅ FJELDLEDERKURSUS I SVERIGE

Læs Sture Lindgrens spændende beretning herom

I juleferien deltog Lykkeberg og jeg i et fjeldlederkursus i Jämtland: et 10 dages kursus som tager sigte på at uddanne ledere og lære dem ting, som dels forhøjer glæden ved, og dels er nødvendige for at færdes sikkert i fjeldet.

Vi var strengt taget for unge, men da vi og — hvad der var afgørende — Vøgg kendte lederen Sten Brander, kom vi alligevel med. En morgen stod vi nede på stationen og ventede på resten af deltagerne, som kom fra Stockholm; først veltede en del mægtige rygsække ud af vinduerne, så kom 35 kraftige svenskere ud af dørene og sidst et bundt elegante ski ud af gods-vognen.

Svenskernes udstyr var perfekt; flere havde pelshætte på anoraken, og alle havde vibransåler under støvlerne. Da selve kurset blev afholdt i Storulvåstugan, en snes kilometer fra civilisationen, spændte vi om formiddagen skiene på og tog afsted. Det gik fint de første 10 km, man så holdt vi frokostvil og kom til at fryse brødt.

Luften var frostklar, og træer og kviste stod i skarp silhouet mod sneen; det bevirkede, at man hurtigt blev træt i øjnene og snublede i løjpen. Ved ankomsten til hytten var solen gået ned og kulden taget til, så vi havde en fornemmelse af, at ørerne ville springe af som porcelænshanke, hvis vi bare knipsede til dem; en følelse vi fik ret tit de næste dage.

Knud og jeg fik anvist en træhytte som soverum. I over en time masede vi med ovnen, før vi fandt ud af, at spjældet var lukket. Efter en pragtfuld dag blev holdet præsenteret for hinanden og for de 6 kokkepiger; kaffe bagefter og et spil skak i et hjørne af pejsestuen fuldendte idyllen. Men ak, turen tilbage til træhytten var kold, og hytten var koldere, men koldest var dog soveposen.

Det foresvæver mig, at Knud den og de følgende nætter sad på en stol med kniv, forbindspakke og andre remedier, mumlende et eller andet, mens han opererede sine vabler.

Hver morgen vågnede vi stive i lemmerne og forsikrede hinanden om, hvor godt vi havde sovet. Der var is på vandfadet, og vi havde med skam at melde ikke mod nok til at dyppe andet end kammen ned under isskorpen. Før morgenmaden var der teoretisk undervisning om f. eks. skibehandling. Midt på dagen lærte vi skiteknik, at bygge vindskjul, sygebehandling og transport: mærkeligt nok lærte vi ikke at klare os med det naturlige materiel, kun med det som forefindes i enhver hytte. Svenskerne regner åbenbart med at have en hytte ved hånden, når de brækker benene. Efter aftensmaden var der igen teori.

Når vi startede, blæste det altid koldt og snefnuggene stak og sved i huden. Vi medbragte rygsæk med

snespader, mad, trøjer, termos og vindsæk og følte os som polarforskere, når vi masede opad i dyb sne lænet fremover mod »snestormen«. Rent fysisk var vi på højde med de øvrige, men de gange der stod skiteknik på programmet, kunne vi ikke være med. I bakker mere end dobbelt så lange og betydelig stejle end »teaterbakken« tumlede vore overmænd sig. De strøg nedad med rasende fart, afslappet og i elegante kurver, uanset om bakken var tiliset eller overstrøet med blokke, alt imens vi øvede vore beskedne stemkristiania'er i udkanten af banen.

Frokost i vindsæk og varm kaffe bagefter er en nydelse, men den dag vi spiste i en selvbygget snehytte efter flere timers slid og med stivfrosset tøj, var vi stolte som paver.

Svenskerne sang tit — alle mulige sange på alle tidspunkter: efter maden, når vi byggede igloo og om aftenen — og når et opvaskehold skulle igang, afsang det en vise, selvforfattet og på en gængs melodi, hvor vi allesammen sang med på omkvædet.

Nytårsaften vaskede vi os — o skræk — før vi startede mod »Getryggen«. Da vi nåede derop, stod der en række brændende fakler i sneen. Vi tog en hver, og i en lang kæde gled vi nedad; det var et strålende syn at se kæden slange sig gennem skoven for til sidst at ende foran hytten. Udenfor sang vi den svenske nationalsang og place-

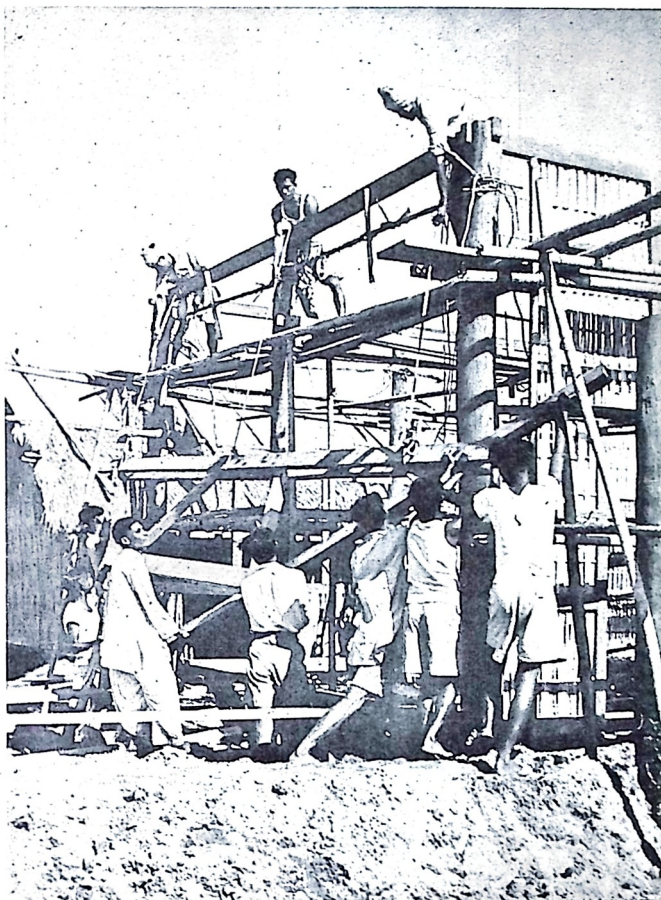
rede faklerne i en række om huset, derpå sparkede vi skiene af og gik ind i pejsestuen. Præcis kl. 12 hilste vi på hinanden og skålede i Gløgg — for enden af bordet stod der et glas, som ikke blev rørt; det var forbeholdt Rossipal, en af lederne, som var syg. — Da det nye år på behørig vis var blevet hilst velkommen, begyndte vi at danse gennem alle rum i en lang kæde, syngende af fuld hals: en af svenskerenes hyggelige skikke. Kl. 2,00 gik Lykkeberg og jeg iseng i den kolde hytte for at hvile til dagens anstrengelser.

Turen kulminerede for vores vedkommende i en overnatning i sne-grotte. Hen under aften spændte vi rensdyrskind på rygsækken og fulgt af en lapphund krøb vi op ad bjergskræningen til grotten, som vi havde bygget om eftermiddagen. Efter at have skubbet en sneblok for indgangen rullede vi soveposerne ud på skindene og krøb i dem, følgende god dansk skik skiftede vi fra yderst til inderst. Brrrr!

Skistøvler, vanter bukser, anorak, alt blev proppet ned i posen, så der dårlig nok var plads til os selv. Rygsækken blev snøret om foden, og vi var vel rustede mod kulden. Varm kakao, brød, rosiner og chokolade blev fortæret med god appetit, og bagefter lå vi og havde det rart.

Da vi noget senere besluttede at sove, gav lapphunden, som sad udenfor, sig til at hyle — uhyggeligt og vedholdende. Vi så i ånden en jærv luske rundt foran indgangen; en jærv er en mellemting mellem en hund og en bjørn, den æder med fornøjelse rensdyr, og lidt natmad i form af en hund går den vel ikke af vejen for. Om dagen havde vi set jærven løbe op over bjerget, den lignede en klat tusch på et stykke hvidt papir. Hunden holdt ikke op med at hyle før Brander og Alf kom op til os for at sove; de havde selv en hund med; den kom ned i posen til Alf.

Om morgenen, da jeg vågnede, havde lapphunden egoistisk maset sig ned mellem soveposerne og den knurrede arrigt, da den blev skubbet væk. Klokkeren var 9, og vi skyndte os op. Svenskerne fik sig et billigt grin, da de opdagede, at vi skiftede tøj om natten (jeg personlig gør det heller ikke oftere). På hjemturen havde vi flere skind

KUPONPLANEN

Dette billede af indiske studenter, der hjælper deres lærer med at bygge en ny skole, skal minde dig og dine patruljekammerater om KUPONPLANEN. — Få jeres TF til at hjælpe jer. Skriv blot til: MELLEMFOLKELEGT SAMVIRKE, Vendersgade 29, Kbh. K.

at slæbe på og Lykkebergs ski kunne ikke sidde fast på støvlen, så klokken blev 11 før vi nåede hytten.

Vi har set forkomne ud, for vi blev straks halet ind i køkkenet, bænket ved komfuret og bespist på bedste vis. Mens vi spise, så vi de andre løbe op i fjeldet, og det var med sorg i sinde vi senere beredte os til hjemturen.

Et langt stykke løb vi på en fros-

set elv og kunne høre vandet klukke under isen. Vi var lige ved at plumpe i selv, men takket være skienes store belastningsflade klarede vi den. 12 km i træk, hvil og hurtigløb resten af turen. Hele vejen i fint føre og i et landskab, der i form og farve mindede om det, som lappkunstneren Skum opfattede og fastholdt på tegnepapiret. En bra tur.

Sture Lindgren.

Signalering

på en anden måde

I de gode gamle dage var det meget almindeligt, at man i de solrige egne af vor klode, f. eks. i Sydafrika, brugte HELIOGRAFEN som meddelelsesmiddel.

Hovedprincippet i HELIOGRAFEN er et spejl, hvori solens stråler brydes og kastes tilbage. Man kan gøre refleksion kort- eller langvarig og kan som følge deraf morse-signalere med apparatet.

Bestanddelene er få og simple:

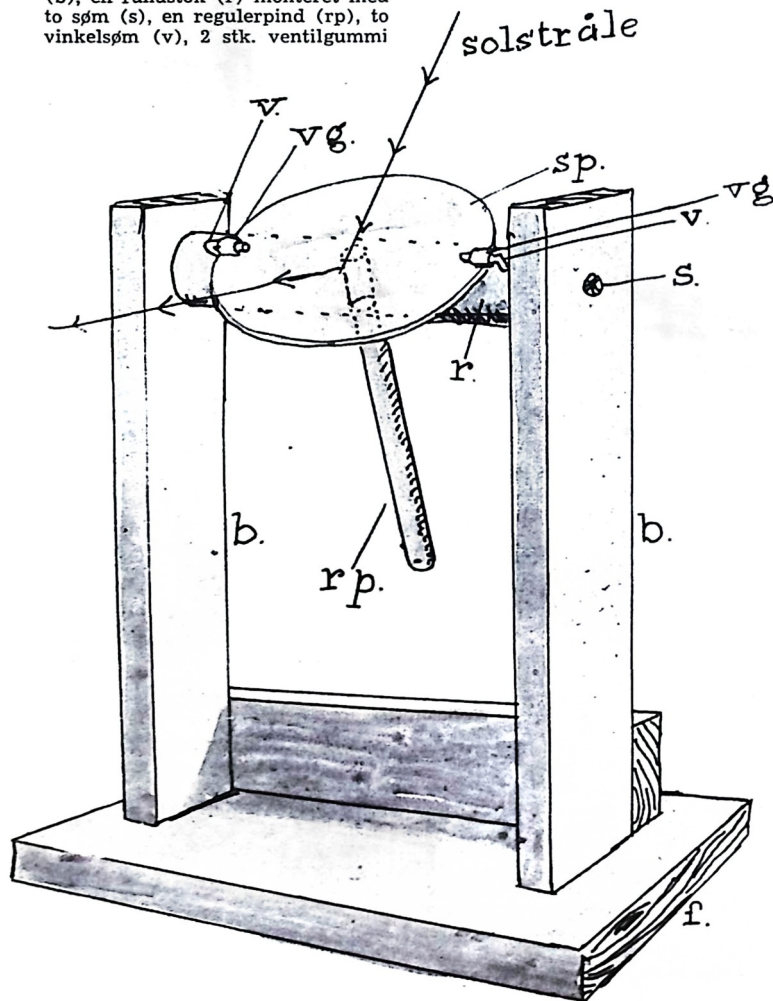
En fodplade (f), to bærestolper (b), en rundstok (r) monteret med to søm (s), en regulerpind (rp), to vinkelsøm (v), 2 stk. ventilmumi

(vg), og sidst men ikke mindst et spejl (s). Det kan f. eks. være et alm. rundt lommespejl.

Man må sørge for, at rundstokken er let bevægelig, d. v. s. at der er boret huller gennem bærestolperne til sømmene, der holder rundstokken. Spejlet klemmes fast under vinkelsømmene, der er forsynet med ventilmumi. Spejlet bevæges ved hjælp af regulerpinden.

Vi håber naturligvis på at få en god sommer igen i år, lav en HELIOGRAF og prøv den i sommerlejren. God fornøjelse.

Røde Sky.

Månedens ideside

EN MORSOM MÅDE AT LÆRE MORSE PÅ

Melodien: A det er afskedens
time, der slår —

A det er bare en prik og en streg,
B er en streg og tre prikker på rad,
C det er streg, prik, streg, prik
den er fin,
D er en streg og to prikker
— stem i:

Omkvæd:

Så lærer vi morse og øver os godt,
og derefter sender vi bogstaver flot,
vi griber til sidst et par flag,
mens vi tror,
at vi nu kan sende på morse et ord!

E er en prik — det er let —

er det ik'?

F er to prikker, en streg og en prik,
G er to streger og een prik til slut,
H's fire prikker ta'r ej et minut.

I er to prikker — det lyder
vist sært,
J er en prik og tre streger —
lidt svært,
K er en streg, der står foran et A,
L er som F, hvis du ta'r det fra bag.

M er to streger — det er
virk'lig let,
N er streg, prik — den er lært
med et sæt,
O er tre streger — det véd du
jo sel',
P er prik, prik med to streger imel'.

R er en prik, der står foran et N,
S er tre prikker, så kender du den.
T er en streg — nu er du godt
på vej,

U er to prikker og slut med
en streg.

V er tre prikker, en streg vi jo véd,
X streg, to prikker og streg

på geled,
Y er et K med en tankestreg ved,
Z er et T, når det står foran D'et.

Æ er et A, når det ganges med to,
Ø, det er bare en prik efter O,
og vil du lære at morse, min ven,
synger vi sangen igen og igen!

(Spejderbladet)

KAKTUS-patruljen

PATRULJEMØDE

Klokken var otte, inden vi kom ned i lokalet, for vi var i aften i mosen først for at tage nogle prøver og nogle dyrespor.

Disse spor samt de, vi havde taget på sidste patruljetur, ville vi i aften lave positivaftryk af, så sporaftrykkene ligesom i virkeligheden vender nedad i »jorden«.

Vi smurte de fint rensede spor i vaseline og spændte så en papmanchet om, der var dobbelt så høj som sporet. Derefter hældte vi gips på og lod det tørre.

»Hvad er det for et brev, der ligger her i vores kasse?« udbrød Kvik forbavset, da han skulle hente farve til sporene. Det var fra vores tropsfører »angående turen på lørdag—søndag« stod der udenpå kuverten, som vi nysgerrigt brød. »Ak, de spejderførere! Kan de da aldrig lære at skrive rent«, sagde Plys og rystede opgivende på hovedet, for følgende brev åbenbarede sig for patruljen:

»Men hvad er det for en tingst?« Kvik hev endnu noget frem fra kuverten, et gennemskåret stykke karton, formet som en retvinklet trekant. Stubbe var straks klar over, at den var nødvendig for at læse meldingen, der var skjult i det mærkelige brev.

Vi lagde paptrekanten over brevet, og efter et par forkerte stillinger lykkedes det, og vi fik en lille sætning frem i »ruderne«, der angav mødetid og sted på lørdag.

KUN TO IL LØRDA GANDEKL 1630 HA

TO GANGE VED DEN NEMILE PONTEP

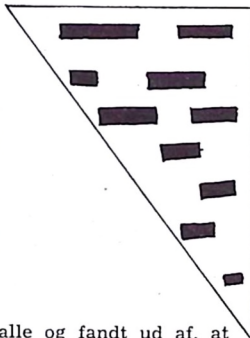
TISTE 6 TE KAHÆLSK TIL VRYDSEK

HARVISERNER IKKE THELEK

PEDER SETORICHSTILHIL OG

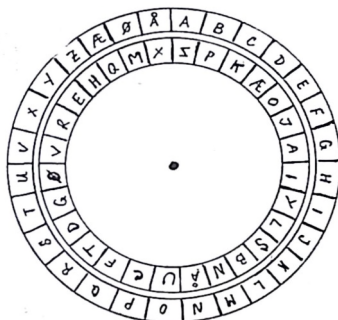
JEG FØJEG MINDTEEN SEN AFTEN

Dem Dem Remmed Med Sted He Me re

Den var smart, syntes vi alle og fandt ud af, at Kaktuspatruljen skulle have sin egen kode — ikke bare opdigtede tegn for bogstaver — nej, en rigtig fin en med system i. Vi bladede i patruljeførerhåndbogen, og fandt her nogle gode eksempler, men det blev Krølle, der blev manden med den helt store idé.

Den kræver et helt lille apparat, som vist på tegningen. På en træplade klæbes en papskive, hvis yderste kant inddeles i felter, hvori hele alfabetet skrives i rigtig rækkefølge. På en nål sættes endnu en skive, der er bogstavkanten mindre end den store. Den har ligeså mange felter med bogstaver, men her står de hulter til bulter.

Nu er nøglen klar til brug. — Først skal vi, der skal kunne læse meldingen, være enige om, hvilke to bogstaver, der skal stå ud for hinanden som udgangstegn.

Da det er lige meget hvilke bogstaver, vi vælger, og da vi vil variere dem med mellemrum, er det umuligt for en udenforstående at løse meldingen.

Vi prøvede med KS — første og sidste bogstav i katus. Den lille drejelige skive blev stillet, så S kom ud for K. Så »oversatte« vi de »rigtige« bogstaver på den store skive til »kodebogstaverne« på den lille skive. Skiven må altså ikke drejes, når de to nøglebogstaver er indstillet. Modtageren går den modsatte vej. Han får opgivet bogstaverne gennem overskriften: »Vær hilset K.S.« eller underskrevet »K.S.« eller lignende. Første bogstav er som nævnt på den faste skive, så han drejer sin lille skive, hvis bogstaver skal stå i samme rækkefølge som afsenderens, hen med S ud for K og går så fra kodebogstaverne til de rigtige — uden at dreje skiven under løsningen.

F.eks. skrives KAKTUS således: SZSGØD, hvilke er de bogstaver, der står ud for bogstaverne i KAKTUS.

Vi blev enige om at optage denne som patruljens kode og vil lave nogle flotte kodeapparater. Den i aften var kun en prøve af papir.

I mellemtiden var de positive spor færdige, og vi malede dem så med jord- eller græsfarve og selve sporet sort, de pynter i samlingen.

Og så er det gå-hjem-tid.

Med spejderhilsen

Spurz

PS. Til Kaktus-læserne.

Som dagbogen tydeligt viser, sker der noget i Kaktuspatruljen, og for at bogen skal være en levende ramme om de nedfældede minder, klisteres alt selvfølgelig ind, og hvis I prøver at tegne trekanten over på et stykke papir og klippe de sorte felter ud, kan I også ved at lægge den over brevet løse meldingen.

P. Blok.

Der er nu 6 Decca-kæder i brug.

Sømanden har alle dage haft brug for at kunne bestemme sit skibs position. Til at begynde med måtte han nøjes med primitive midler, først landkendinger og lodning af vanddybden, senere pejlinger til kendte punkter i land. I tidens løb er der stadig kommet nye hjælpemidler til, f. eks. sekstant, søkort, log, radiopejler, radar — og DECCA, som jeg vil fortælle lidt om i denne artikel.

DEN FØRSTE DECCA-KÆDE OPSTAR

Decca-systemet blev konstrueret i slutningen af den anden verdenskrig af ingeniører ved det engelske grammofoon- og raidofirma »Decca«. Deraf navnet. Den første Decca-kæde blev bygget i den sydøstlige del af England, og systemet blev første gang taget i brug ved de allieredes invasion i Normandiet i juni 1944. En sådan Decca-kæde består af 4 radiostationer, en hovedstation og tre understationer, som betegnes ved farverne rød, grøn og purpur. Disse stationer, som kaldes Deccafyr, udsender døgnet rundt specielle radiosignaler, der kan benyttes til nøjagtig pladsbestemmelse indenfor en afstand af mindst 240 sømil fra hovedstationen. Om dagen, hvor rækkevidden er større end om natten, kan systemet

anvendes op til ca. 1000 sømil fra hovedstationen, men nøjagtigheden aftager naturligvis med afstanden. (1 sømil = 1852 meter).

Den næste Decca-kæde man byggede, var den danske kæde, som blev taget i brug i 1949. Hovedstationen ligger på Samsø, rød understation ved Klintholm havn på Møn, grøn understation nord for Højer i Sønderjylland og purpur understation ved Hjørring.

Der er siden blevet bygget yderligere 4 Decca-kæder, således at der nu er 6 kæder i brug. De er vist på figur nr. 1. Ved hjælp af disse 6 kæder kan Decca-systemet med fuld sikkerhed benyttes i det område, som ligger indenfor den punkterede kurve. Området vil imidlertid blive udvidet inden længe, idet der for tiden er en skotsk og en svensk kæde under bygning, således at man vil kunne benytte Decca-systemet i farvandet ved Færøerne samt hele Østersøen, Den botniske og Den finske Bugt.

HVORDAN VIRKER DECCA-SYSTEMET?

Decca-systemet virker på følgende måde: De fire stationer i Decca-kæden udsender samtidig radiosignaler af ganske bestemt bølgelængde, og disse signaler er meget nøjagtigt i takt med hinanden, idet signaler fra hovedstationen opfanges på understationerne af specielle

modtagere, som så dirigerer udsendelsen af signaler fra disse.

Et skib må for at kunne benytte Decca-systemet være udstyret med en særlig Decca-modtager, som automatisk registrerer tidsforskellen mellem signaler fra hovedstationen og hver af understationerne, når de modtages om bord i skibet. Da radiosignalerne bevæger sig med konstant hastighed (ca. 300.000 km pr. sekund), er de registrerende tidsforskelle direkte mål for forskellen i afstand fra skibet til hovedstationen og fra skibet til hver af de tre understationer.

Skibet er forsynet med søkort, på hvilke der er indtegnet et sæt kurver for hver understation. Disse kurver kaldes hyperbler, og hvert sæt har sin farve, svarende til understationerne rød, grøn og purpur. For alle punkter på samme hyperbel er forskellen mellem afstanden til hovedstationen og afstanden til den pågældende understation den samme.

SKIBETS POSITION BESTEMMES

Som nævnt måles forskellen mellem disse afstande ved hjælp af tidsforskellen mellem modtagelsen af signaler fra hovedstationen og signaler fra den pågældende understation. Skibets Decca-modtager registrerer automatisk tidsforskellen for hver af de tre understationer på et instrument, som kaldes et decometer, og navigatøren kan direkte aflæse numrene på tre hyperbler på de tre decometre. Han ved da, at skibet befinder sig på disse tre kurver, d. v. s. i deres fælles skæringspunkt, som han kan finde på kortet og derved bestemme skibets position. I praksis benytter man dog kun de to af hyperblerne, der er nærmest ved at skære hinanden under ret vinkel, idet skæringspunktet mellem to kurver, som

★ DECCA ★

ISÆR FOR SØSPEJDERE

AF ATLI

skærer hinanden under en spids vinkel, ikke kan bestemmes med nogen stor nøjagtighed.

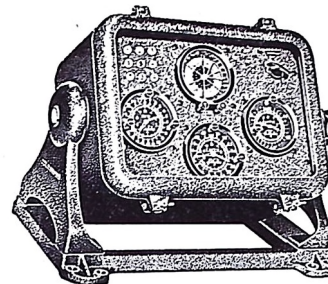
Figur nr. 2 er et skematisk billede af søkortet over farvandet nord for Helsingør. Skibets position er bestemt som skæringspunktet mellem den røde hyperbel H. 16,30 (sammenlign med det røde decometer, som er vist på figuren) og den purpur hyperbel D. 73,50.

Figur nr. 3 viser selve Decca-apparatet. De tre nederste instrumenter er de tre decometre. Decometrene må indstilles, når Deccaen

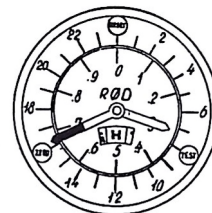
sættes i gang — ligesom et ur må stilles, når det sættes i gang — men derefter vil de automatisk vise skibets position, så længe det er indenfor Decca-kædens rækkevidde. Decometrene må ligeledes indstilles, når skibet skifter fra en Decca-kæde til en anden. Ved indstillingen af decometrene benytter man det øverste af instrumenterne på Decca-apparatet (se fig. 3), det såkaldte zone-identifikationsinstrument, som er forbundet til en modtager, der opfanger radiosignaler fra Deccafyrene og derved bliver i stand til at vise, hvorledes den store viser på de tre decometre skal indstilles. Når Deccaen startes, vil de små visere automatisk indstille sig rigtigt.

DECCAENS BETYDNING

Når Deccaen først er indstillet og sat i gang, viser den til stadighed skibets position, og hvis navigatøren så med regelmæssige mellemrum indtegner positionen på kortet, kan skibets rute indtegnes og dets fart beregnes.

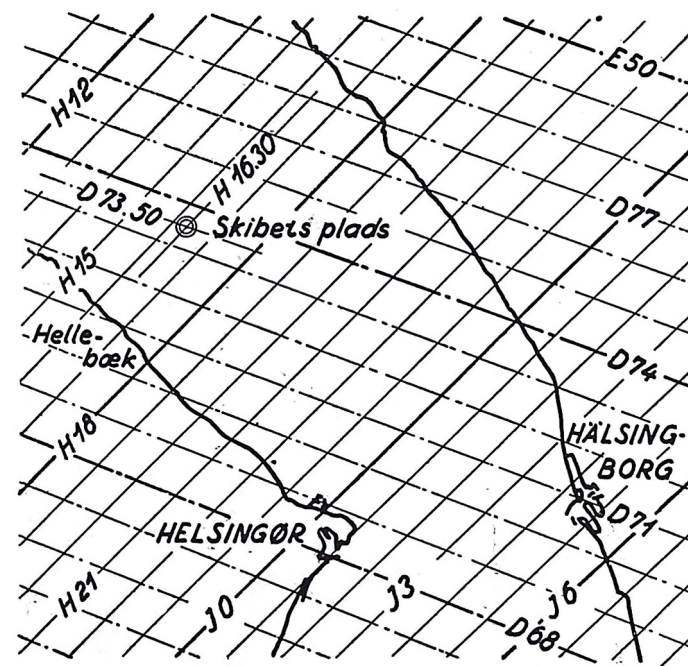
Decca-apparatet.

Et af de tre decometre.

Skibsfarten har i Deccaen fået et fint hjælpemiddel til sikker navigering i nordeuropæiske farvande (se fig. 1). Decca benyttes desuden til navigering i flyvemaskiner samt — ved hjælp af en transportabel Decca-kæde — af Marinens opmålingsfartøjer under arbejdet med at lave søkort over grønlandske farvande.

Atli.

Skematisk billede af søkortet over farvandet nord for Helsingør.

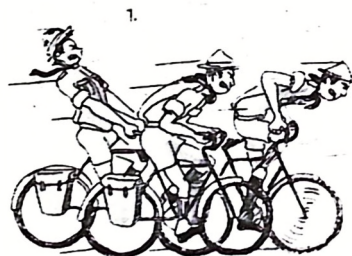
ER DU DETEKTIV?

Ulykke, selvmord eller mord?

Du må indrømme, at det er en højst dramatisk situation, der er gengivet på billedet. Heldigvis har vel næppe nogen af os stået overfor en sådan situation. Men skulle det ske, at vi kommer ud for det helt uventede, gælder det om at bevare sin koldblodighed og omtanke, at bruge sine øjne og roligt overveje, hvad der kan være sket, for derefter at tage beslutning om, hvad man bør gøre.

Kig nu nøje på tegningen og besvar nedenstående spørgsmål så udtømmende, som det er dig muligt. Når det er sket, kan du blade om på side 99, hvor du kan sammenligne vore besvarelser med dine egne. Har du alle svar helt rigtige og kan du begrunde dem (altså ikke bare svare ja eller nej el. lign.), er det meget fint. To eller helst tre af spørgsmålene kan de fleste af jer klare.

1. Foreligger der en ulykke eller et selvmord, eller er manden blevet myrdet?
2. Hvilken dato og hvilket klokkeslet er det sket?
3. Var manden alene i værelset?
4. Hvilken af de to tjenestepiger har opdaget det?
5. Hvad foranledigede tjenestepigen til at komme ind i værelset?
6. Er det sket for længere tid siden eller kort forinden?
7. Hvorfor læner den ene tjenestepige sig ud af vinduet?
8. Er det et hotelværelse eller et privat værelse?

Hvordan det gik topsføreren, der fik knallert!

Hvis du som skovmand ikke er at finde på et af nedenstående kursusbilleder,

**SKOVMÆND
OG
FØRERE**

så reserver allerede nu næste års påske til

PRIMITIVT SPEJDERFØRERKURSUS

I år var der 344 kursister. Det er rekord - foreløbig!

Storedam: Fotografen kunne ikke have alle kursisterne på en gang i apparatet. — Derfor 2 billeder af 39. og 10. Storedam.
102 kursister.

Bromme: 11. Bromme og 3. Lillesø med 44 kursister.

Hylkedam: 13. og 14. Hylkedam med 39 kursister.

Madumshus: 14. Røld og 14. Ræbild med 37 kursister.

Ryckol: 3. Juulssø og 3. Mossø med 82 kursister.

Ulvenes Sct. Georgs budskab 1956

skrevet af DAU Inge Ollendorff

Lyt her, oh ulve!

En månelys nat for mange år siden ude i Indiens jungle var ulvene samlede om rådsklippen for at optage nye unger i stammen. Blandt ungerne sad Mowgli og lo og legede med småsten, frygtløs og uden at ane noget om den strid, der stod om ham, medens Akelas dybe, fuldttonende: »Se eder vel for, oh ulve« blandedes med Shere Khans rasende: »Ungen er min — giv mig ham!« Men Mowgli blev optaget blandt Seonee-ulvene på Baloo's ord og for en fed, nylig dræbt okse, som Bagheera lagde til.

Ja, I kender jo alle den eventyrlige fortælling om Mowgli og hans liv og færdnen blandt ulvene lige til han forlod dem for at gå til sine egne: menneskene. Baloo oplærte ham i junglens lov og mesterord, og både han, Bagheera, Akela, Kaa og mange andre lærte ham alle de ting, der var nødvendige, for at han kunne færdes frit i junglen, klare sig selv, hjælpe dem, der kunne trænge til hans hjælp og mange andre praktiske og nyttige færdigheder.

Sådan lærer også I af jeres Akela og hendes hjælpere ulvenes lov og løfte og meget andet foruden det. Alt dette er ligeså nødvendigt for jer at lære, som det var for Mowgli, for at I skal kunne klare jer i flokken — og senere i livet. I lærer mange ting som ulveunger, I lærer hjælpsomhed og høflighed mod andre, og hvad der er allervigtigst — I lærer ulveloven, som I lover jeres Akela at holde, når I nu om lidt fornyer jeres ulveløfte. Rundt om i hele verden er der andre ulveunger, der også lever efter det samme løfte, som I nu skal aflægge. Prøver I stadig at holde det og være, som man venter det af en ulveunge, har vi kun grund til at være stolte af jer. Vi ønsker for jer det samme, som Mowgli's venner i junglen ønskede ham, da han forlod dem:

Træ'r og vande, vind og ved,
Junglen skærme dine fjed.

God jagt fremover, ulve!

Kim.

Alle tolv

BF Miko, John Rasmussen,
Sct. Jacob.

BF Steen Mortensen,
Geels ulve.

BF Felix, Steen Ulriksen,
1. Rødovre flok.

I Gylden Sax flok
har man været på 30 km vandring.
8 ulveunger forsøgte sig, og alle
klarede turen.

Små glimt fra ulvevisdom:

Et blad på et træ giver ikke for-
år. En prøve bestået giver ikke en
ulveunge.

DU HAR ULVEBRØDRE
VERDEN OVER

Her ser du to østrigske ulveunger, som har
opdaget noget spændende.

Så langt væk som i Indien kan du møde
ulveunger. Du har nogle af dem her.

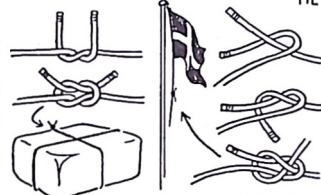
FØRSTE STJERNEPRØVEN 2

DU KAN VEL VOR
NATIONALSANG, ELLERS MÅ DU SE AT
FÅ DEN LÆRT

DER ER ET YNDIGT LAND,
DET STÅR MED BREDE BØGE
NÆR SALTEN ØSTERSTRAND,
DET BUGTER SIG I BAKKE, DAL,
DET HEDDER GAMLE DANMARK
OG DET ER FREJAS SAL.

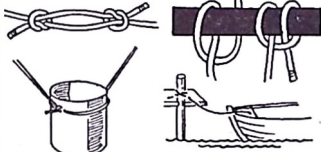
OG GAMLE DANMARK SKAL BESTÅ,
SÅ LÆNGE BØGEN SPEJLER
SIN TOP I BØLGEN BLÅ!

SÅ SKAL VI LIGE SE OM DU KAN SLÅ
DISSE KNOB OG VED HVAD DE BRUGES
TIL

RÅBÅNDSKNOB TIL
2 ENS REBSTYKKER.

FLAGKNOB TIL
FORENING AF REB M.
FØRSKELLIG TYKKELSE.

VED FISKERKNOB
KAN DU BÆRE EN
BEHOLDER UDEN HÅN.

DOBB. HALVSTIK
NÅR KNOBET SKAL
VÆRE LET AT LØSE.

JÅ SJIPPE KAN DU
SELV FØLGELIG, MEN
KAN DU OGSÅ HOLDE
TOVET IGANG DE
30 GANGE?

KAN DU
KASTE EN
BOLD 15 M
MED DEN
ENE HÅND OG 7 M.
MED DEN ANDEN?

MEN DU SKAL OGSÅ
KUNNE GRIBE DEN

SÅ SKAL VI LIGE
STÅ PÅ HOVEDET
ELLER EN TUR OP
AF VÆGGEN,
FOR SÅ
AT SLUTTE AF MED
EN KOLBØTTE OG SÅ KAN
DU HVILE DIG TIL NÆSTE GANG.

Efter THE SCOUT - Oversat af PHAO - Tegninger: THORA LUND

En spændende oplevelse i Mortons hule

»Jeg syntes, jeg lagde det i kurven,« Tom rystede med beklagelse på hovedet, »jeg er vældig ked af det Mary.« »Nå, men det er der jo ikke noget at gøre ved,« svarede hans søster Mary, »det skal du ikke spekulere på, men jeg var nu glad for det apparat. Jeg købte det for de penge, onkel John sendte mig til jul.« »Vi skal prøve at skaffe det til dig,« tilbød Martin, Toms ven. »Hvis vi skynder os, har højvande måske endnu ikke nået stranden.« »Jeg tror det ikke,« sagde Mary til drengene, men de skyndte sig afsted, ivrige for at hjælpe.

De havde alle været nede på stranden nær ved Morton's klippehule, da de pludselig blev klar over, at højvandet var på vej, og at de skulle skynde sig, hvis de ikke skulle blive afskåret, havde de hurtigt smidt alle tingene ned i kurven med det resultat, at Mary's fotografiapparat var blevet glemt.

Morton og Tom tog afsted mod stranden igen. Vandet stod stadig højt, men det var begyndt at trække sig tilbage, og de regnede med at i løbet af en times tid ville de kunne nå sandbredden ved foden af klinten. Morton's hule var en skygfuld hule ved foden af klinten.

»Hvem var Morton egentlig, og hvorfor havde han en hule,« sagde Martin dovent, medens de sad og dyppede deres tæer ned i det varme vand og ventede på lavvande.

»Nå, ved du ikke det. Gamle Kjeldsen, bådsmænd, fortalte mig det, da jeg var nede på stranden forleden. Morton var smugler, og folk tror, han skjulte en skat i hulen. De påstår, at han plyndrede et

skib, der førte guldbarrer og skjulte det, da tolderne kom på sporet af ham. Han druknede og kom aldrig tilbage efter det. Det er stadigvæk i hulen, siger man.«

»Novra, jeg ville ønske, vi kunne finde det,« sagde Martin, så kunne vi købe et nyt apparat til Mary.«

»Jamen, der er ikke nogen, der har fundet det endnu, selv om det virkelig skulle være der,« fortalte Tom ham. »Morton's genfærd passer på skatten.«

»Det lyder mere og mere spændende,« lo Martin, »vi må virkelig se på Morton's hule.«

»Ved du hvad,« foreslog Tom, »medens vi venter på lavvande, kan vi løbe tilbage og hente lygter og så kikke på hulen. Det ville være sjovt, selv om vi ikke fandt noget.«

»Lad os det,« sagde Martin og begyndte at tage sine sko på.

En time senere kom de to drenge bevæbnet med lygter tumlende ned over klipperne mod Morton's strandbred.

De ledte længe, men der var intet spor af Mary's apparat.

»Jeg tror, det er håbløst nu,« sagde Tom, »vandet kommer helt op, og det ville have ødelagt det.« »Nå, men glem nu ikke, at vi skal købe et nyt apparat til Mary for det guld, vi finder,« grinede Martin.

Stadig grinende gik de to drenge ind i hulen og lyste rundt.

»Jeg kan ikke se noget guld,« bemærkede Tom.

»Heller ikke noget spøgelse,« tilføjede Martin.

De undersøgte hulen, men der var ikke noget særligt interessant.

DEN LYSE SIDE

Kære spejderkammerat!

Ved du hvad SISU betyder? Nå, ikke. Så hør her. For ca. 40 år siden blev Finland en selvstændig nation, efter igennem flere hundrede år at have været underlagt flere andre nationer. Finland var meget fattig, men de var alle lykkelige over at være sig selv. Ved store lån skabte de mulighed for et produktionsapparat, der kunne give velstand til hele landet. Men de besluttede også, at de mange penge skulle betales tilbage på mindre end 25 år. Beslutningen stod ved magt. Alle hjalp — sled og slæbte, så Finland kunne melde den undrende verden, at al gæld var betalt.

Finnerne er også gode sportsmænd, og de er indehavere af flere verdensrekorder. På sportspladsen udnytter de også deres energi samt den vilje til aldrig at give op. Vandt de ikke, ja, så skulle de være nr. 2, eller de ydede det bedste for et godt resultat. SISU er altså et finsk udtryk for: Evnen til stærk åndelig og legemlig anspændelse, det vi sikkert vil kalde sejhed.

Ser du, alt dette fortæller jeg dig, fordi jeg kunne tænke mig, du og dine spejderkammerater lærte denne vilje til aldrig at give op i en leg eller på et terrainløb, bare fordi du ikke straks kan finde mendingen, eller hvad det nu kan være, du er sat til at udføre. Bliv ved at søge — læs meldingen rigtigt igen, undersøg muligheden for om din antagelse er rigtig, og hvis ikke du finder nogen melding, så tro da ikke altid det er dig, der står det rigtige sted. Undersøg alt, hvad du ved om opgaven, evt. søg tilbage til det sidste spor eller kendetegn.

Opgiv i hvert fald aldrig.

Hans.

FORSIDEBILLEDET

stammer fra Silkeborgsørerne, hvor 1. Graasten trop sidste år lå i sommerlejr.

»Det er bare en hule,« sagde Tom, »der fører ikke engang en vej ud af den.«

»Vent et sekund,« sagde Martin, »hvad er det?«

Han lyste med sin lygte på et hul i klippen, det var omkring 1,20 m højt og bredt nok til at en mand kunne presse sig igennem.»

»Måske der er en hule til,« sagde han, »lad os se ad.«

De pressede sig gennem hullet og befandt sig i en anden, noget mindre hule. De lyste rundt med deres lygter på væggene. »Du glade, hvad var det,« udbrød Tom, »der var noget, der glimtede her nede.« Han gik et par skridt fremad og sænkede lysstrøben.

»Der er noget her Martin, kom og se.«

Drengene bøjede sig over det, Tom havde fundet. Det var en bunke metal, som skinnede med et gulligt skær. »Du almægtige,« sagde Tom, »det er Morton's guld.«

»Det kan det ikke være,« sagde Martin, »det skete for mange år siden, og det ville ikke have ligget her omtrent åbenlyst i alle de år. En eller anden ville have fundet det før idag.«

»Nå, hvad er det så,« Tom brød af, da en støj nåede hans øren, »hvad er det,« hviskede han og slukkede sin lygte.

Martin gjorde det samme, og i det pludselige mørke greb de hinandens hænder og lyttede.

Fra den yderste hule kom en mumlen af en stemme og en ringlende lyd som raslen af en kæde.

»Hvad er det,« hviskede Martin, »tror du, det er Morton's genfærd?« Tom rystede af angst.

»Det tror jeg ikke,« sagde han, idet han prøvede på at være taprer, »lad os kikke gennem hullet.«

Men før de kunne flytte sig, hørte de nogen bevæge sig uden for hulen og lyden af stemmer. »Jeg sagde til dig, at du skulle være her ved højvande,« mumlede en grov stemme, »nu er du nødt til at gå over stranden, og så kan enhver se dig.«

»Pladder,« svarede en anden stemme, »hvem bryder sig om en mand, der bærer en sæk på stranden, du er en kryster, Adam.«

»Nå, men se nu at komme afsted med den sæk, Johan, og hold mund, det er tungt.«

(Afsluttes i næste nr.)

SPEJDER TIDENDE

SPEJDERNYT FRA NÆR OG FJERN

Til alle som var med i 39. Storedam på føretreningen, påsken 1956.

Med dette vil jeg ikke bare takke kurslets ledere for et godt kursus med mye god instruksjon, men det er også en takk til alle dere som var med i 39. tropp for det gode kameratskap som ble vist en enslig nordmand på primitivt. Den klokke jeg har kjøpt for de pengor som ble samlet inn, skal ikke bare minne meg om Storedam 1956, men også hjelpe meg til å minnes hver enkelt av dere. Den vil bli meg et meget kjærnt minne.

Med speiderhilsen
til dere alle fra
Birger Bye
»Strit«
Norge.

Til ovenstående skal bemærkes, at Birger var så uheldig at tabe sit ur under terrænlegen, og straks foretog man i 39. Storedam en indsamling, der resulterede i et nyt ur. Også i 40. Storedam var der en indsamling, idet en af kursisterne mistede en pung indeholdende 4 jernbanebilletter. Det var glædeligt at se kammeratskabet på kursen gav sig disse praktiske udslag.

Red.

KASTRUP-TAARNBYS SKOVMEÆND

har bagt BP-brød på deres første skovmandstur, patruljen er nemlig ny, og det blev til »Brændt Proviant-brød«, men med de indhøstede erfaringer, har de lovet sig selv, at det til næste tur bliver »Bagt Parfekt-brød«.

TROPSPessimisten

i 3. Østerbro trop udtalte forleden: Er der mon så mange, der planter om for tiden, at spaderne aldrig når at komme på plads?

Også på New Zealand har kartoflerne skruet, men det ordner Kiwi patruljen let.

Nørrejske division

holder i pinsen sin divisionsturnering ved Trudsholm syd for Hadsund. En af præmierne ved turneringen er et komplet raiderscout-pionersæt.

Skagen trop

har indviet en dejlig tropshytte. Samtidig afholdtes en stor troppsfest.

Kongsvang trop

meddeler, at det er rigtig nok, at de skal deltage i de norske spejders landslejr i Voss, men indkvarteringen forud bliver i Moss, som er deres frændetrop. Vi skal i den anledning hilse fra sætternissen, som i sidste nummer havde indkvarteret troppen i Voss. Sætternissen beder undskylde.

Hellig Anders kolonnen.

i Slagelse har fejret 40 års jubilæum, og det er sket under festlige former og under stor tilslutning.

Der indledtes med underholdning af ulve og spejdere, som udfoldede sig på de skrå brædder med liv og lyst. Efter underholdningen var der taler og lykønskninger med overrækkelse af en lang række gaver. Det var en af de store dage i kolonnens historie.

Haderslev

finkæmmes for tiden af ulve og spejdere, der indsamler gamle telefonbøger, gamle aviser og brugt papir. Pengene, der herved indkommer, skal bruges til hjælp til bygning af en spejdergård.

Engelske spejdere klar til morgenparaden. Al udrustning er ude til gennemsyn.

En fornem gave til Gilwell-Park

Af John Thurman,
lejrleder i Gilwell Park.

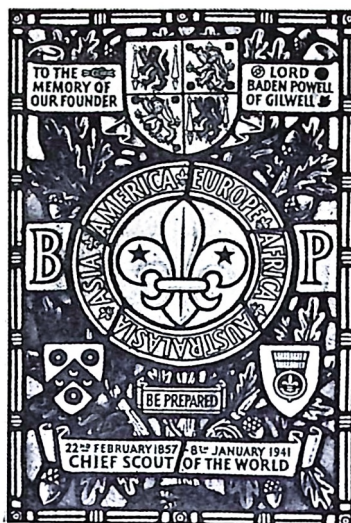
Den 4. december 1955 afslørede lederen af Det internationale Bureau, Dan Spry, et glasmaleri i Gilwell Park. Det var en gave fra Bureauets personale og fra Den internationale Komité.

Til stede var 50 mænd og kvinder, sam var samlet til et kommitteret-møde. De fleste var kommitterede fra Storbritannien, men der var også et internationalt islæt — en kommitteret fra Guldskysten og én fra Pakistan.

Glasmaleriet er tegnet og forarbejdet af Alexander L. Russell af Dundee, Skotland — den samme, der året i forvejen fremstillede et andet glasmaleri, som Det sydafrikanske Spejderkorps har foræret Gilwell Park.

Skønt den sort-hvide fotografiske gengivelse er udmærket, yder den ikke det smagfulde arbejde med de dæmpede farver fuld retfærdighed. Russell arbejdede kolossalt længe med sit udkast, og måske vil det interessere jer at få hans egen ordrette beskrivelse af glasmaleriets forskellige dele:

»Vinduet er forholdsvis lille — derfor måtte mønstret være ret en-

kelt. For ikke at såre noget land ved at afbilde spejdere af bestemte racer, besluttede jeg at bruge våbenskjold som motiver. Midt i glasmaleriet sidder Det internationale Bureaus mærke i purpur og sølv. Det blev anbragt i centrum, dels fordi vinduet er en gave fra Det internationale Bureau, dels for at understrege, at spejderbevægelsen er international. Fra en høj, der skal fo-

restille jorden, vokser et egetræ op i grønt og hvidt og med gyldne agern og breder sig over det meste af baggrunden. Træet symboliserer spejderbevægelsens vækst gennem de sidste halvtreds år — det agern, som blev lagt i jorden i 1907 på Brownsea Island, er i dag en velvoksen eg. Øverst på selve baggrunden, som er rød — altså på ærespladsen — har jeg anbragt B.-P.s eget våbenskjold. I våbenskjold-sproget beskrives det sådan: Første og fjerde våben (det vil sige skjoldets første og fjerde felt) Powell — tværdelt af guld og sølv en opspringende løve i naturlig farve, udadskuende hoved i rødt, mellem to opretstående turneringslanser i naturlig farve. (Det vil på almindeligt dansk sige, at baggrunden i første og fjerde af skjoldets felter er opdelt vandret i farverne guld og sølv, og derpå ser man en springende løve med naturligt farvet krop og rødt hoved, der kigger udad, mod beskueren. Løven er flankeret af to lanser i naturlig farve.) Anden og tredje våben Baden — sølv, en opspringende løve i naturlig farve, på hovedet en skansekrone i guld, mellem fire kote Kors i rødt og lige så mange franske liljer i blå skiftevis. (Det vil sige: På sølvfarvet baggrund ses en springende løve i naturlig farve, bærende en gylden takket krone. Løven er omgivet af fire røde kors, der er bredest udefter i enderne, og fire franske liljer i blå. Kors og liljer er anbragt skiftevis rundt om løven.)

Det lille skjold på venstre side er våbenskjoldet for Charterhouse School, B.-P.s gamle skole. Det beskrives således: Guld, på en spærre mellem tre røde ringe lige så mange halvmåner. (Med andre ord: På en gylden baggrund er en vinkelformet figur anbragt mellem tre røde ringe, og vinklen er prydet med tre halvmåner.) Jeg gad vidst, om B.-P. fik ideen til »gæet hjem«-tegnet fra disse ringe i hans skolevåben? Læg også mærke til, at jeg har brugt »gæet hjem«-tegnet i de fire hjørner af glasmaleriets ramme.

Det sidste skjold rummer verdensspejderchefens hatte-esprit og er et godt eksempel på et spejdervåbenskjold.

Resten af glasmaleriet består af felter med vigtige data, der giver det indhold og rummer nogle praktiske oplysninger. Det første felt

Også i Grønland holdes der førerkursus. Billedet her er fra et førerkursus.

fortæller, hvem vinduet er tilegnet, det lille felt rummer vort motto, og det sidste felt giver oplysning om B.-P.s fødsels- og dødsdato.»

Jeg kunne også godt lide at vide, om B.-P. virkelig har hentet »gået hjem«-tegnet fra sit skolevåbenskjold. Det hører til den slags ting, som det er svært at få bekræftet eller afkræftet, men tanken er morsom. Der er i hvert fald, ingen, der har kunnet fremsætte nogen sikker teori om tegnets oprindelse, så vidt mig bekendt.

(World Scouting.)

Svarene på detektivopgaven

(Kig først på opgaven side 92).
inden du læser svarene her).

- Her er sket et mord. Imidlertid har morderen, for at give det udseende af selvmord, trykket en åben barberkniv i hånden på den myrdede og indsmurt hans højre kind med sæbe. Men han har begået den fejl at skrue sæbehylstret (til venstre på toiletbordet) til bagefter, og det er også påfaldende, at der ikke er blod på barberkniven og mandens højre hånd. Morderen har skåret mandens strube over med en dolk, men har glemt skeden på bordet.
- I spejlet kan man se kalenderen og vækkeuret, der står på bordet. Kalenderen viser d. 14., hvilket passer med, at der på gulvet ligger en afrevet seddel fra dagen før. Uret står på kl. 5 — ikke kl. 7, da billedet jo er spejlvendt.
- Der var endnu en person til stede; det bevises af de to endnu brændende cigaretter i askebægeret.
- Pigen, der bøjer sig ud af vinduet.
- Hun er kommet ind med morgenmaden, der står på toiletbordet.
- Mordet må være sket kort forinden, siden cigaretterne stadig brænder, og der er meget lidt blod endnu.
- Morderen er sikkert undsluppet gennem vinduet (har i farten revet en pottaplante ned). Pigen læner sig ud for at se efter ham

NYE DAVDE TIL

ÆRES-SIDEN

A VANDRINGER

- 100 km
Pionertroppen
SM Torben Nielsen
SM Kurt Madsen
5. Østerbro trop
Poul Rasmussen
Svend Gjølges trop
SM Asger Jørgensen
75 km
Skårup trop
PF Asger Henriksen
PF John Dam Hansen
Kongsvang trop
PF Peter Rasmussen
PF Walther Dalhoff
Andersen
- Poul Boe Andersen
Oberst Læssøe trop
SM Kaj Anker Nielsen
Bjarne Jessen Hansen
- 60 km
Oberst Læssøe trop
SM Ole Petersen
Peter Nicolaisen
Pionertroppen
PF Victor Buss
Martin le Maire
Steffen Encevidsen
1. Rønne trop
PA Ole Petersen
PA Peter Hjorth
PA Kaj Kure
PF Søren Lindgård
PF Preben Pedersen
10. Odense trop
Finn Nielsen
Hadsund trop
PF Kent Strandberg
Petersen
- PA Finn Runge
Christiansen
- Fritz Aage Dahl
Karl af Rilles trop
Sleen Johansen
Jens Verner Sørensen
5. Østerbro trop
PA Ole Nordstrøm
5. Godthåb trop
PF Jørgen Lindhart
Rasmussen.
- PA Uno Vagn Rasmussen
Lars Johnsen
Jesper Kirknæs

1. Gjentofte trop
PF Hans Dehlf Jensen
PA Jørgen Bach Sørensen
Niels Bach- Sørensen
PF Jens Krogh
Christoffersen
Einar Lundsteen

N VANDRINGER

3. Charlottenlund trop
PA Finn B. Larsen
2. Odense - Bjørnetroppen
PF Hans-Ole Holgersen
1. Aarhus trop
Poul Hammerich
1. Absalon trop - H.K.D.
Ole Berg
5. Østerbro trop
PF Torben Kronborg
Sørensen
- PA Finn Kjærholt
Bellahøj trop
PA Kjeld Andersen
Skansetroppen
Povl Erik Arensfelt
9. Odense trop
PF Leif Mosegaard
Christensen
- PF Christian Duch
PA Thorsten Chr. Ørnberg
- Pionertroppen
SM Allan Rødshagen
- Kastrup Tårnby trop
SM Svend Erik Quist
1. Fredensborg trop
SM Knud Pedersen
PF Gert Larsen
PA Preben Jensen

OLDIBOR

- Kastrup Tårnby trop
SM Svend Erik Quist
Oberst Læssøe trop
PF Egon Rasmussen

1. KL. SPEJDERE

- Kastrup Tårnby trop
SM Svend Erik Quist
PF Tom B. Jensen
Skansetroppen
Flemming Jacobsen
Kongsvang trop
PF Peter Rasmussen
10. Odense trop
Finn Nielsen
PF Niels Andersen
2. Odense - Bjørnetroppen
PF Hans-Ole Holgersen
5. Odense - Set. Georgs trop
PA Ib Jørgensen
Sorgenfri
PF Sven Hundertmark
3. Charlottenlund trop
PF Erik Hviid Larsen

N RIDDERE

3. Charlottenlund trop
PF Erik Hviid Larsen
10. Odense trop
PF Niels Andersen
Finn Nielsen
Palle Pedersen
Karl af Rille trop
PF Troels Johansen
1. Absalon trop - H.K.D.
SM Viggo Ravn
Kongsvang trop
PF Peter Rasmussen
Furesø trop
PF Søren Lefmann
Skansetroppen
Flemming Jacobsen
1. Rønne trop
PF Preben Pedersen
PF Søren Lindgård
PA Peter Hjorth
Kastrup Tårnby trop
PF Tom B. Jensen
1. Fredensborg trop
SM Ove Pedersen

BLEV Din TROP NÆVNT DENNE GANG?

eller måske for at råbe om hjælp.

8. Bohavet, de to tjenestepiger m. m. tyder på, at det er et hotelværelse.

Torben.

HYTTE udlejes.

1. Fredensborg trop henleder igen opmærksomheden på udlejningen af deres nye hytte. Den er beliggende i Fredensborg. Henvendelse sker til: Poul Andersen, Jernbanegade 36, Fredensborg.

Jokke

er stolt — meget stolt endda. Hans moder har sagt ja til at blive flokfører — og så gav hun gode points til troppens patruljekonkurrence som nyt medlem!

DEPOTET har det

SKAL DU I PINSELEJR?

Depotet har grejerne

Brug det katalog du fik med sidste nummer af »Magasinet« — det indeholder alle de ting, du skal bruge i en lejr.

PAK DET HELE I EN SPEJDER-MEIS

den er godkendt af korpset som det bedste pakmiddel, både for ulveunger og spejdere 47,00
 ROVER-MEISEN er større og med 2 sidelommer 61,00

Afrikanske bøffelhorn fra 3-12 kr.

Vejledning til fremstilling
 af signalinstrument af
 bøffelhorn 25 øre

CYKELTASKER

anvendes i nogle troppe og vi kan anbefale forskellige.
 Prima ravndug pr. par 18,85 Plasticbelagt khaki 25,00
 KIT-KAT webbing cykeltasker — 3 års garanti — pr. par 29,50

ET PAR ORD TIL SKOVLEND

Hvis du har fået en af de nye »Thorkilds Billy-can« med aluminiumsbeslag til hanken så lad os bytte den med en med rigtig galvaniseret beslag.

VED DU?

at vi har en rigtig enmandsspa-
 de til kr. 4,85,
 at vi har aluminiumsfolie til
 stegning, 10 meter 3,75

NOGLE NYE KORTMAPPER

som passer til alle korttyper og
 giver en stor flade at se på —
 24×27 cm.

let kvalitet 4,85
 svær kvalitet 9,85

HUSK!

Vi har særtryk af kort fra forsk.
 egne og skove i Nordsjælland.

ER DU EN AF DE DRENGE, SOM SELV ØNSKER SIG TELT?

Så kan Depotet også hjælpe dig
 med det — se kataloget.

Drengetelte

grøn letvægt 110×118×180
 impr. — uden sidevæg .. 48,00
 hvid cottonette
 110×112×200×30 impr. — med
 sidevæg 80,00

Det Danske Spejderkorps Depot

NØRRE FARIMAGSGADE 39, København K, telf. Palæ 4526

Odense: Klostervej 19, telf. 12.418

Aalborg: Kong Hansgade 1, telf. 8370

Århus: Frederiksgade 69, telf. 3 36 13

Depotet er korpsets egen forretning og giver bonus til korpsets afdelinger.

Spejdernes Magasin
 Red.: Kommuneleder
 J. B. Skotte Hansen
 Tobaksvejen 33, Søborg

Spejdersport
 Red.: Adjunkt Svend Ranvig
 Kongebrovej 28, Sørb

Korpskontor
 Frydendalsvej 32, København
 Telefon VE 3666
 Kontortid: 8-16, lørdag 8-12
 Begge blades ekspedition:
 Korpskontoret